

[Sønderby]

planen nu rækker frem til 1992, vil det være oplagt, at man også forlænger den lov. Det kan vi også støtte, og vi håber som sagt på hurtigt udvalgsarbejde.

Aase Olesen (RV):

Jeg kan på Det Radikale Venstres vegne give tilsagn om et positivt udvalgsarbejde om lovforslag nr. L 131 om at indføre straksafskrivninger til miljøforbedrende investeringer og til anskaffelse af driftsmidler til støtte for at bekæmpe forurening.

Vi kan også støtte, at man forlænger ordningen om straksafskrivninger for landbruget fra 1989 til 1992.

Vi ser det her som et rimeligt alternativ til det foregående om den direkte støtte, og jeg må på det bestemteste tage afstand fra den udlægning, som kom fra den socialdemokratiske ordfører, som siger, at dette skulle være et led i regeringens antiforenklingspolitik. Man kan forestille sig, at det er besværligt at udbetale støtte, men der er her tale om virksomheder, der afskriver på investeringer og på driftsmidler i forvejen, så fordi man skal ændre en procent og vedlægge en godkendelse af den pågældende miljøinvestering, kan man vel ikke sige, at det er at forkludre eller besværliggøre tingene. Tværtimod, det er da en forenkling i forhold til at skulle modtage direkte tilskud.

Vi kan således støtte lovforslaget og vil anbefale, at det går uændret igennem Skatte- og Afgiftsudvalget.

Emmert Andersen (CD):

SF synes, at de 400 mio. kr. kunne have været anvendt meget bedre. Det synes CD ikke. Vi synes, det er en god idé at anvende de 400 mio. kr. til erhvervslivet. Hvis vi ikke gjorde det, fik det måske nogle konsekvenser, som kunne blive uoverskuelige.

CD mener det samme som fru Aase Olesen om Socialdemokratiets indvending. Det er jo således, at ansøgningerne stiles til den samme miljømyndighed, hvad enten det er tilskud eller det er ansøgning om straksafskrivning. At man så, når det gælder straksafskrivning, lægger det over i skattevæsenet, mens tilskuddet ligger et andet sted, er vel helt logisk. Det er meget sjældent, man ser skattevæsenet udbetale penge.

Glistrup (FP):

I disse år foregår der en hastig forureningsforværring af mange danske vådområder. Derfor er Fremskridtspartiet aldeles enig i, at det er en meget, meget vigtig ting for det nuværende Folketing hurtigt og resolut at gribe ind, sådan at denne forurening bremses og stoppes i meget vidt omfang. Derfor er det dybt tragisk, at den vandmiljøplan, som de foreliggende forslag – både det, der gik forud, og det, der kommer efter, og det nærværende – er et udslag af, i virkeligheden gik ud på noget helt, helt andet end at forsvare miljøet.

Det, som vandmiljøplanen gik ud på, var at lave et bredtvirkende angreb på dansk erhvervsliv, således at man i de hundredtusinder af danske erhvervsvirksomheder kunne få socialistiske tilstande, hvor det var en eller anden administrativ myndighed, en statslig myndighed, der kunne blande sig i, hvordan det skulle fungere.

Havde man været sindet at hjælpe miljøet, skulle man selvfølgelig have udset sig de enkeltvirksomheder, kemisk industri, eller hvad der nu kan være tale om, som i ganske særlig grad belaster miljøet, og man skulle have gjort det, at man særlig havde koncentreret sig om de steder, søer, fjorde og lukkede vande, hvor der kunne skades meget, i stedet for at tro, at man kunne løse Kattegats eller Vesterhavets eller Østersøens problemer, som jo stammer fra noget helt uden for Danmark.

Derfor er den vandmiljøplan, der nødvendigvis gør de investeringer, vi her taler om, aldeles forfejlet, og når de øvrige ordførere har spurgt om, hvordan man kan forene støtte til disse forslag med grundsætningen »forureneren betaler«, så er det uhyre let at give svaret: forureneren vedrørende de udgifter, vi taler om her, er den danske stat, nemlig folketingsflertallet her. Man har indført nogle investeringer, der er aldeles pjattede og meningsløse ud fra alle synspunkter, også miljømæssige synspunkter, og som er rent socialistbetonede. Derfor: forureneren er den danske stat, det danske Folketing, og når forureneren skal betale, så er det staten, der skal betale. Så enkelt er svaret på de spørgsmål, som er blevet stillet af den ene ordfører efter den anden under de debatter, der foregår her.

Så kan man diskutere, med hvilket middel der skal betales.